

Aa

När Granen gått en bit in i Stora Skogen, tyckte han att han hörde ett knarrande ljud. Det lät som om någon följde efter honom. Han gick ett par steg och hörde knarrandet tydligt. När han stannade hördes inte knarrandet längre.

”Aha!” tänkte Granen. ”Det är jag som låter. Det är alla mina grenar och barr som knarrar.”

Just som Granen kommit på vad det var som knarrade hörde han andra ljud i skogen. Många rädda röster som klagade i vinden: ”Oh vad hemskt! Vad otäckt! Jag är rädd! Det knarrar i skogen! Vad kan det vara? Mamma, hjälp! Jag vågar inte sova!”

Så hördes en lugn och trygg röst som sa: ”Det låter alltid så här i Stora Skogen. Sov gott nu alla mina små lövbarn. Jag är här och jag stannar alltid hos er. Sov nu!”

Granen smög sig fram och tittade nyfiket på den stora aspen som pratade med sina små lätt-skrämda barn.

”Ursäkta!” sa Granen, ”det är jag som knarrar. Jag har så många grenar och barr. Jag går omkring så här i Stora Skogen för att leta rätt på 29 bokstäver. Kan du hjälpa mig att hitta någon?”

Den stora Aspen hyschade på Granen. ”Hysch ..., nu har mina små rädda lövbarn äntligen somnat. De är rädda och darrar för allting, ska du veta. Men du ska få en bokstav av mig. Du ska få bokstaven A, A som i asp. Alla mina barn har fått namn som börjar på A. Det är en bra bokstav.”

”Bokstaven A,” tänkte Granen lycklig och la ner den i ryggsäcken. Granen tackade aspen och gick knarrande vidare på sin bokstavs promenad.